

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1065/2026
19.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Зорице Булајић Драгане Маринковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Коларић адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Фазан“ из Инђије, кога заступа Драган Ђурић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 59/25 од 04.06.2025. године, на седници одржаној 19.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 59/25 од 04.06.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 59/25 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 537/22 од 04.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да накнади штету тужиоцу у износима од 10.500,00 динара на име стварне штете, а на име измакле користи 26.646,00 динара за прву годину експлоатације, 32.206,00 динара за другу годину експлоатације и 10.306,00 динара за трећу годину експлоатације, сваки са законском затезном каматом од 04.10.2024. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев за исплату законске затезне камате до пресуђења, а почев од: 23.11.2021. године на износ од 10.500,00 динара, 24.05.2022. године на износ од 26.646,00 динара, 25.05.2023. године на износ од 32.206,00 динара, 26.05.2024. године на износ од 10.306,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 213.494,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 59/25 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена а делимично одбијена, па је означена првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, а преиначена у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 19.676,36 динара са законском затезном каматом од извршности до

исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом о коме, у вези с чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), одлучује Врховни суд ценећи да ли постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

У конкретном случају, по оцени Врховног суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити постоји потреба за новим тумачењем права. Предмет тражене правне заштите је накнада штете, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда у делу којим је тужбени захтев усвојен за износ од 79.658,00 динара. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Тужени у изјављеној ревизији не наводи које је питање од општег интереса неопходно размотрити, нити разлог због кога би било потребно дати ново тумачење права, а није доказао ни да постоји различита судска пракса у истој чињеничној и правној ситуацији, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбама ЗПП је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 468. став 1) и да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена (члан 479. став 6).

Тужба у овој правној ствари је поднета 11.05.2022. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 159.852,00 динара. Поднеском од 01.04.2024. године тужилац је смањио тужбени захтев на износ од 79.658,00 динара.

Како се у конкретном случају очигледно ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по срењем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена, због чега је одбачена ставом другим изреке овог решења, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**